

OKLAHOMA

Odchodil jsem se podati vám zprávu o zajímavé aféře, která se stala v Yukon v sobotu dne 15. dubna pro jednoho nezdařeného kluka. Kluk ten nedělal ve škole dobrotu a učitel p. C. E. Sherman jej za to potrestal. Kluk nemeška je pospíšil domů postěžovat si své matce, kteráž místo aby ho napomenula, aby se ve škole choval tiše a slušně, poslala ho do školy pro knihy a se vzkazem, že více do školy nepůjde. Zároveň též žalovala pana učitele, že kluka jejího pokáral. Při soudu však porota uznala kluka vinným a pan učitel slavně vyhrál. Ale jakmile vyšli ze soudní síně, milá panička počala p. učitele vypláceti karabáčem, tak že byl napadený nucen karabáče jejího se zmocnit. Ale tu počala teprve mela. Kde se ale těch lidí najednou tolik vzalo, jest mi opravdu velice divné, neboť byla jimi ulice zaplněna tak, že se ani projíti nemohlo. Někteří byli při panu učitelovi, někteří opět při milé paničce a v okamžiku se strhla hrozná vřava. Někteří tasili nože, jiní dokonce revolvery a tak to vypadalo jako na Kubě. Vypálit tak někdo ránu, bylo by došlo jistě ku krveprolití a mnoho životů mohlo být utraceno a to pro takového nezvedeného kluka. Občané našeho města mohou děkovati jen milému Roy Johnstonovi, kterýž byv povolán na výpomoc policistovi, v krátké době učinil pořádek. Ale na tom nebylo ještě dost. Také advokát, který zastupoval při soudu učitele, dostal od zuřivé paničky karabáčem z té příčiny byl soud obnoven a milou paničku vstrčili do kalabu. Ona a též i některý její příručí ji tam následoval—do příštího soudu. Jsem opravdu žádostiv zvěděti, jak to dopadne. Podobnou komedii jsem dosud nikdy neviděl. Panička ona jest vdova—živého muže a každý může již dle toho soudit, že v ní mnoho dobrého není. Tolik ale jest jisto, že zasluhuje trest a příručí její též.

Dále jest mi sděliti truchlivou zprávu o velké ztrátě, jež potkala váženou rodinu Fronkovu. Dne 8. dubna odebral se šletý synáček manželů Fronkových tam, odtud není více návratu. Pohřeb jeho odbýván byl v pondělí dne 10. dubna v 10 hodin dopoledne za velkého účastenství přátel a známých. V pohřebním průvodu nalézalo se více jak 24 povozů. Hluboce zarmoucené rodině projevu jeme upřímnou soustrast.

Do rodiny p. Josefa Švandy přinesl čap 14 liberálního hoříka, avšak k zármutku rodičů—mrtvého. Včera pak stihla zase nehoda p. Jos. Švandy. Vyndával z bedny sodovku, když pojednou jedna lahev se roztrhla a úloemek skla vnikl mu do oka a toto mu rozřízl. Dr. Sanger mu ránu zažil a doufá, že mu je zachová. Přeju Ti, milý Josefe, brzké uzdravení!

Bratři Kroutilové započali ten to týden s podezdívkou a se stavbou zápočnou co nevidět.

Divadlo, jež měli hrát Yukonští ochotníci o svátcích, bylo odloženo na den 6. května.

Pan Borecký z Arkansas jel za dcerou svou do Mangum, Greer Co., Okla., a cestou zastavil se též v Yukon. Též Josef Nulík z Caddo okresu, Fr. Supr z Lawton a F. L. Dobrý z Prague, Okla., dleli v Yukon minulý týden.

Farmářský spolek, kterýž si obral za účel zbudování vlastního elevatoru, utěšeně se rozmáhá. Čítá již přes 40 členů a noví stále ještě přistupují. Jest jisto, že již co nevidět budou mít naši rolníci svůj vlastní elevator.

Manželka pisatele těchto řádek, jež ku svým přátelům u Prague, Okla., dne 21. dubna a hodlá se tam zdržeti přes svátky.

Abuok.

Stesselovci.

Cañadský dopis.

Když se junáci vraceli z Port Arthuru, zdrželi se na den v Cañadě. Několik nás slovanských novinářů dostalo dovolení navštívit ruský parník "Svatý Mikuláš", kotvící v Bosporu před palácem Dolma-Bagče.

Pohlédme tvář v tvář statečným junákům! Každý z těch 150 důstojníků a 186 vojáků na palubě je hrdina. A jak skromně si vedou!

Představili jsme se, uvítali s prvými důstojníky, kteréž jsme našli na palubě. Tiskli nám ruce a odevšad pozdravy:

— Očeň přijatno!
— Zdrávstvujtě!

Ptáme se po generálu Stesseljovi.

Odjel za křezem do Cañadru, řekl, ale v brzku se vaří. Zatím, že můžeme složit poklonu paní Věře Stesseljové.

Chystali jsme se spatřiti vznešenou dámu, hrdě si vědomou svého jména, jež proletělo světem, dámu, nádherně oděnou, se spůsoby hrdé aristokratky. Byli jsme přichystáni uslyšet konvenční fráze.

Ale jaké překvapení!

U dveří do vrchního salonu stála starší, tělnatá dáma, asi 55letá, skromně, staromodoš ubraná, zjevem měšťanka malého, venkovského města. Tvář bledá, vzezření mluví o těžkém utrpení a únavě... Hleď přátelsky na nás.

Stojíme tu v gala — návštěva u generála velkého jména žádá pfece za slavnostní úbor! — a všichni soudíme, že dáma před námi jest bezpochyby společnicí paní generálové.

Někdo z nás oslovil dámu rusky:

— Mohli bychom viděti paní Věru Stesseljovou?

Dáma se usmála.

— Můžete... Račte jen do salonu.

Vešli jsme a čekáme, kdy se objeví paní generálová. Stará dáma vešla za námi a pobízí, bychom se posadili.

— S kým tedy mám čest?

Jmenujeme se jeden po druhém.

— Očeň přijatno! ona. Já jsem Věra Stesseljová...

Pásla se chvíli na našem překvapení.

Tedy ta prostá, zjevem i slovem panička, je naše hrdinka?

Vyslanec Černé Hory, pan Matanovič, podal paní Věře krásnou kyticí a oslovil ji srdečnou řečí.

Generálová byla zřejmě potěšena. Brzo se rozproudil příjemný, nenucený rozhovor. Na slova uznání a obdivu vzácná paní jen skromně odpovídala:

— Všichni jsme činili jen po své povinnosti. Což na tom neobyčejného! Car baťuška poslal vojáky, aby hájili ruský zájem. Šli jsme a hájili jsme — pokud jsme mohli. Ale bůh ví, pánové, dále nebylo možno. Před kapitulací jsme už nic neměli, ani potraviny, ani zbraně, stěhiva, ba ani léků! A to bylo nejstrašnější... Přinášeli těžce raněné a nebylo už ob vazů, lékaři musili amputovati bez narkosy, pro nemocné nebylo utišeňcích léků, ba ani ne posilňujících hovězí polévky. A konečně už nebylo dosti vojáků. Před kapitulací zbylo nám na 1,000 mužů, jakž takž k boji schopných... Ale měli jste viděti, pánové, jak byli zmoření a vysileni... A pak — co zmůže 1,000 vojáků proti 70,000 Japonců, kteří ve dne v noci stříleli, aniž jsme mohli odpovídati... Port Arthur byl rozvalinou, hotelo denně na několika místech... Šrapněly a granáty zabíjely na sta lidí denně v městě i na posicích! Ranění leželi v botstech, mrtvé jen s obtíží bylo lze pochovávat. Z nemocnic utíkali lidé s napjetím posledních sil. Bombardace nešetila ani nemoc-

nic! My, ženy důstojníků a naše obětavé milosrdné sestry snášely jsme do posledka útrapy, s hrůzou a pláčem očekávajíce, co dalšího strašného přijde. Mnohá ošetřovatelka byla raněna, jiné ohluchly, sešlely anebo byly zabity... Bylo to strašné, ale bůh tomu tak chtěl, budiž sláva bohu! Byla to jen těžká zkouška... Bude zas dobe! Ruský prapor jen na čas je strhnut s bašt port-arthurských! Ve jménu božím a k slávě cara baťušky ruská vlajka znovu zatřepá nad pevností... .

Paní Stesseljová mluvila s takovým přesvědčením, že jsme se v duchu klonili junácké ženě, skromné, čestné ruské duši, jaké nenalzáme jen v románech Tolstého, ale jichž patro je plna velká Rus.

Do salonu vešlo šest děvčátek, černě oděných.

Jsou to sirotci po padlých důstojnících. Paní Stesseljová je veze do Ruska, aby se o ně teď car postaral. Děvčátka — od 3 do 7 let — dostala cukrovinky, líbají ruce paní Věry, a zase odhokovala na palubu. Tam si s nimi hraji důstojníci... .

Nová návštěva ohlášena.

Svatohorští ruští mníši přišli se pokloniti "portarturské mátušce". Ona jim líbá ruku a prosí je o požehnání.

Požehnali jeden po druhém a podali "naforu" (hostii). Pokřižovali se, přijala a podělila se s přítomnými důstojníky.

— První to přijímání od Port Arthuru... Po 33 dní cesty nebylo lze přijati tělo Kristovo — řekla zbožně paní.

Stáli jsme dojeti výjevem... .

Ruští důstojníci pozvali nás laskavě mezi se do dolního salonu. Velký salon bohatě vyzdoben květinami a zelení. Postaraly se o to oděšské dámy, když parník ujížděl naproti junákům.

Salon je pln chrabrých obránců Port Arthuru.

Někteří mají ještě obvazy na rukou, jiní mají ovázané hlavy. Někteří sedí choří v měkkých fauteuillech.

Přijali nás jako bratři Slovane. Pohostili čajem a cigaretami a obklopeni muži i dámmi — ženy a dcery důstojníků — jsme zahrnutí otázkami:

— Co nového?
— Jaké zprávy z bojiště?
Povídáme, co víme.
— Netřeba zoufati — praví přesvědčeně.
— Konec bude dobrý! Port Arthuru netřeba želeti. Konec konců Rusko pfece zvítězí.

Vyptávali se na boufe v Rusku. Vyslovili přesvědčení, že boufe byly způsobeny japonskými a anglickými agenty.

Nejvíce hovořili jsme o podrobnostech obležení.

Dle přesvědčení důstojníků, duší obrany portarthurské byl generál Kondratěnko.

Jeden plukovník nám řekl:

— Při obraně, jako všude, byli velcí i malí. Na portarthurském nebi bylo mnoho hvězd i měsíců slunce. Naším sluncem byl Kondratěnko! Jakmile padl, pohaslo i naše slunce! Osud Port Arthuru byl zpečetěn jeho smrtí.

A stejně ocenili muže i jiní.

Všeobecně jsme pozorovali na junáckých neobyčejnou skromnost. Prototypem je tu generál Griznov, velitel 15. pluku, hrdina Zelené Hory. Jeho uniforma byla tak prostělna, že byl nucen koupiti si na cestě civilní šat. V tom vracel se do vlasti. Poznali jsme i gen. Naděžinu, chefa 7. divise, nástupce Kondratěnkova, gen. Trefakova, velitele sibířského střeleckého pluku, admirála Lačinského, velitele Savinského, jousž za chrabrost povýšen na generála a velitele 14. divise, chefa štábu portarthurského, generála Reisa atd.

Vypravovali, jak sám chef ja-

ponského štábu při odevzdávání Port Arthuru, počítal zabitých na 70,000 Japonců a s pohřešenými a těžce raněnými stoupila jich ztráta na 130,000 mužů.

Draho přišel Japoncům Port Arthur, velice draho!

Rusové ztratili 25,000 mužů, 330 důstojníků, raněných bylo 18,000, již po většině zůstali v městě na léčení.

Všichni důstojníci doznávají, že kapitulace Port Arthuru byla nevyhnutelná! V pevnosti panoval již krutý nedostatek! Nebylo stěhiva, nebylo potraviny, nebylo léků. Kol do kola nebylo zeleně, jen holé skály, nebylo píce. Hlad a nemoc stihaly obležené den za dnem tíže! Koňské, ba i psi maso bylo lahůdkou. I ta konečně byla vyčerpána.

Nadlidskými sebeobětmi vyplňovali důstojníci mezery v řadách. Byly případy, že důstojník, 6—7krát raněn, vracel se do řady, aby místo nezůstalo nevyplněno.

Naproti nám seděl důstojník od Kyjeva sedmkrát stělený: jiný—

hezký, jako žena—byl raněn kulí do hlavy a šlel... .

Salon lodí byl pln raněných důstojníků... .

Chvilu odevzdávání pevnosti byla strašlivá... .

Všichni plakali, když spalovány prapory a dynamitem vyhazovány do povětří lodí a zásoby.

Mezi zábavou s roztomilými důstojníky ozvalo se s hora rázné zavelení a hromové Hurrah!

Na palubu lodí vstoupil generál Stesselj, vracející se z města... .

Ještě okamžik a měli jsme státi tvář v tvář chrabrému veliteli Port Arthuru... .

Byli jsme rozčileni... .

Dojmy shledání vyličím příště. Dojčin. *

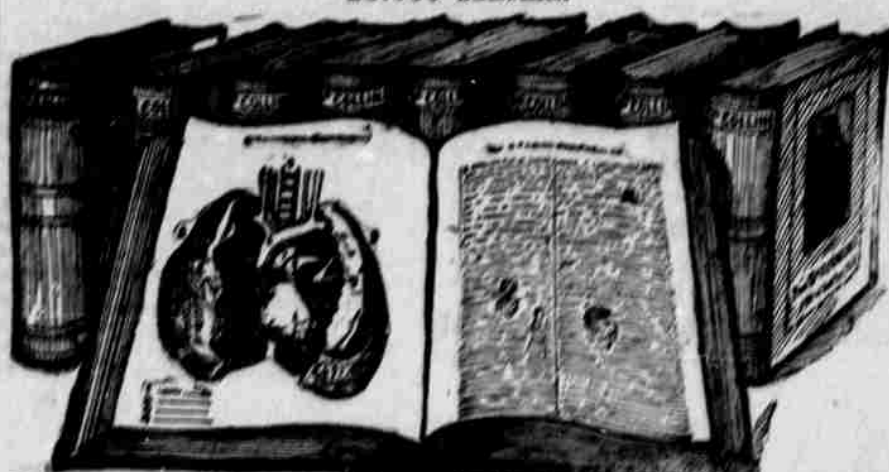
Předplatte se na Pokrok Západu, pouze \$1 ročně. De Čech \$1.50.

1883.

BUDTE STALI.

1905.

25,000 zdarma.

Přezkoumejte vše a podržte si to nejlepší.

Dr. E. C. COLLINS, M. I. opět může a dobrým svědomím hleděti naspět na svoji zdárnou roční práci, kterou vykonal ve prospěch trpěčho lidstva. Počet uzdravených lidí roku 1904 převyšuje počet vyléčených v minulých letech o mnoho. Práce světoznámého newyorského specialisty PROF. COLLINSE dosáhla dokonalosti a vyšinula se na stupě nejvyšší.

KAŽDÝ NEMOCNÝ než se obrátí na lékaře, nechť si nejdříve přečte pozorně prof. COLLINSEM sepsanou knihu:

„Vůdce ku zdraví.“

Tato kniha obsahuje lékařské zkušenosti a vynálezy celé doby, nznauje nemocným pravou cestu k dočasněmu zdraví. Přečtete-li tuto knihu, poznáte povahu a příčinu vaší nemoci, jakož i způsob léčení.

Knih: tato tisícekrát již zachránila život a na vždy zůstane rádcem jak nemocným tak i zdravým.

Objednáte-li si tuto knihu a vložíte-li do listu několik poštovních známek, dostanete ji úplně zdarma.

Z mnohých listů psaných pacienty račte si přečísti následující:
Chorý na srdce, prsa i ledviny Vyléčen z Caverny nebezpečné plicní nemoci.

Frank Bezuoska
R. F. D. No. 3, Walter, Okla.

Emilie Pospichal
R. F. D. No. 3, Clarkson, Neb.

Vyléčený z asthmy.

Veřejné odporučení.

Já nřezpodepsaný trpěl jsem delší čas na tak zvanou asthmu čili zádnost a na všechny její příznaky jmenovitě kašel, bolení v prsou, těžký a krátký dech, atd. Nemoc tato mě velice trápila dokud jsem se neobrátil na slavného prof. specialistu, který mě z této nemoci úplně vyléčil. Jiní lidé mi říkali, že žádný lékař z této choroby mne nevyléčí a proto, abych je přesvědčil, tímto slavnostně prohlašuji, že co se týče mého zdraví, jsem nyní úplně zdravý, za co mohu děkovati výlučně panu profesorovi. Vyslovuji mu za to nejvřelejší své díky a přiji si, aby má podobná a tento list byly uveřejněny v časopisech. S přátelskou úctou
John Emrich, Oklahoma, R. I., P. O. Box 22.

Chorý na srdce, prsa i ledviny.

Ctěný pane doktore:—

Musím vám sdělit že jsem od vás obdržel dopis, ve kterém se mi řeklo, jak se mému synovi daří. Cítí se úplně zdravý. Vaše léky účinkovaly znamenitě a proto vám za vaši rychlou pomoc srdečně děkuji a odporučuji vaši metodu léčení všem krajanům a známým, s úctou
Frank Bemaska, R. F. D. No. 3, Walter, Okla.

Můžete žádati ještě lepší svědectví než tyto?

Jestli trpíte na podobnou nemoc a jestli jste marně vyhazovali peníze svoje a žádný lékař nemohl vám pomoci z choroby plic, jater, ledvin, měchyše, žaludku neb stěv, láčky, pakostnice, slabosti, nervoznosti, pohybní mužské neb ženské nemoci, ran, boláků, vředů, opuchlin, znstaralé tajné a nákalživé nemoci, aneb když jakákoliv nemoc vás trápí, pište na **dra. E. C. COLLINSE**, kde dostanete nejlepší lékařskou pomoc a nejvřetejší léky dopravěné ze všech stran světa. Cokoliv vám schází, nestyďte se na neodkládejte, vyhrě pište česky a dopisy adresujte takto:

Dr. E. C. COLLINS'

MEDICAL INSTITUTE

140 W. 34 St. New York City.